Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1907* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 26*

ΤΑ ΔΙΑΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Θεῖος καὶ ἀνεψιά.— Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰανοῦ.— Μία συνάντησις.— Τὸ ἔμβλημα τῶν Βανυαίων.— Ζέβροι κατὰ στρουθοκαμήλων.— Ἡ Δίμνη τῶν Καμηλοπαρδάλεων.

Ἡ Σέννα, ἡ δημοφιλὴς βασίλισσα τῶν Βανυαίων, ἐτελείωνε, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεραπαινίδων της, τὸν πρωϊνόν της στολισμόν, ὅταν ἠκούσθη κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς *κότλας*.

Ἡ κότλα της ἦτο ἀληθινὸ παλατάκι, μὲ ἀρχιτεκτονικὴν πολὺ τελειοτέραν ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικήν, ποῦ ἐφαρμόζουν συνήθως καὶ αἱ πλέον πολιτισμέναι φυλαὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ οἰκοδομὴ ὡμοίαζε κάπως μὲ τὰ ἑξοχικὰ σπίτια τῆς Ἑλβετίας, εἶχε δὲ πολλὰ ἐξαρτήματα. Ἡ στέγη της ἦτο μὲ διπλῆν κλίσιν, καὶ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα της ἐπροστάτευαν τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους, ποῦ ἦσαν στολισμένοι μὲ πολύχρωμα ζωγραφήματα καλαισθητικώτατα, εἶχαν δὲ ὁλόγυρα βεράνδες μὲ θύρας καὶ παράθυρα κατάφορτα ἀπὸ γλυπτὰ ἢ ζωγραφιστὰ κοσμήματα.

Ὀλιγώτερον πολυτελεῖς καὶ πολὺ μικρότεραι, αἱ κατοικίαι τῶν ὑπηκόων τοῦ βασιλείου ἦσαν ἐπίσης στολισμέναι μὲ στέγας, μὲ παράθυρα καὶ μὲ θύρας καλὰ ἐφηρμοσμένας, — ἡ ὁποία πολυτέλεια εἶνε σπάνιον πρᾶγμα διὰ τοὺς αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Ροδεσίας.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἡ μόνη ὑπεροχὴ τῶν Βανυαίων ἀπέναντι τῶν γειτονικῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι ὅλαι ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν των, διότι ἀπέδιδον τὴν μεγάλην δύναμίν των εἰς κάποιαν ὑπερφυσικὴν αἰτίαν.

Εἰς τὴν γῆν ποῦ ἀρδεύουν ὁ Σαγγάλης καὶ ὁ Σανυάλης, οἱ παραπόταμοι τοῦ Ζαμβέζη, εἰς τοὺς προποδας τῶν Μαφουνιαβούζων ὀρέων, εἰς πλάτος νότιον 16° 13' 38'' καὶ μῆκος ἀνατολικὸν 32° 32', εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς τοῦ περιφήμου κράτους τοῦ Μονομοτάπα, εὑρίσκεται τὸ σημερινὸν βασίλειον τῶν Βανυαίων. Εἶνε ὅλοι των ὡραῖοι ἄνδρες, ὑψηλοί, ρωμαλέοι, μὲ χρῶμα σχετικῶς ἀνοικτότερον, ὠχυρωμένοι εἰς φυσικὰ φρούρια ἀπὸ βράχους, καὶ ἔχουν κατορθώσῃ μέχρι τοῦδε νὰ διατηρήσουν τὴν πολιτικήν των ἀνεξαρτησίαν.

Ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ σεβαστὸν ἀριθμὸν πυροβόλων καὶ μὲ προμήθειαν φυσιγγίων, τὴν ὁποίαν ἀνενέωναν χάρις εἰς μίαν μυστηριώδη ἐπικουρίαν, ὅπως ἐβεβαίωναν οἱ γειτονικοὶ λαοί· ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶχον οἱ Βανυαῖοι γνώσεις τῆς γεωργίας καὶ τῶν κυριωτέρων τεχνῶν.

Δι' αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἐπικυριαρχίαν των εἰς τὰς ἄλλας φυλάς, καὶ αὐταὶ ἔχουν ὑποταχθῆ εὐπειθῶς εἰς αὐτοὺς καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι οἱ Βανυαῖοι, τὰ τέκνα τοῦ Λέοντος, πρέπει νὰ κατέχουν τὴν πρωτοκαθεδρίαν μεταξὺ πάντων τῶν τέκνων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἀφοῦ καὶ τὸ ἔμβλημά των, τὸ ἱερόν των θηρίον, ὁ βασιλεὺς τῶν δασῶν ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ρώμην ὅλα τὰ ἄλλα.

Μόνοι οἱ Βὰ-Τοάναι, τὰ τέκνα τοῦ Κροκοδείλου, οἱ παρόχθιοι τῶν ἑλῶν τοῦ Νκάμη, ἔκαμναν ἀπό τινος ἀνταρσίας ἐναντίον τῆς ἐξουσίας τῶν Βανυαίων. Πολὺ συχνά, ἀποσπάσματα ἔφιππα εἰς στρουθοκαμήλους μὲ κόκκινες οὐρὲς (τὰ πολεμικὰ ἄλογα, ποῦ μόνοι οἱ Βὰ-Τοάναι μετεχειρίζοντο), εἶχαν ἔλθῃ νὰ προκαλέσουν τὰ τέκνα τοῦ Λέοντος, ἕως εἰς τὰ ὠχυρώματά των.

Ἡ Σέννα ὅμως, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰανοῦ, ἡ ὁποία, ἂν καὶ δεκαεξ μόνον ἐτῶν, ἐκυβερνοῦσε τὸ βασίλειον, ὅταν ὁ ἀδελφός της ἀπουσίαζεν, εἶχεν ἀρκεσθῆ ν' ἀποκρούσῃ τὰς ἐπιθέσεις τῶν Βὰ-Τοάνα, χωρὶς νὰ προβῇ εἰς ἀντίποινα. Ἐπερίμενε, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀντεπίθεσιν, νὰ ἔλθῃ πρῶτα ὁ Ἰανός...

Ὅταν ἠκούσθη ὁ κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς κότλας, ἔκφρασις ἐκπλήξεως ἐζωγραφήθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα.

Ποῖος ἦτο ὁ τολμηρός, ποῦ ἤρχετο τόσον ἐνωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν βασίλισσαν;

Ἡ Σέννα διέταξε τὴν ἀραπίναν, ποῦ τὴν ἐκτένιζε, νὰ τῆς δέσῃ τὴν τελευταίαν της κορδέλλαν—καὶ ἦσαν αἱ κορδέλλες της ἀπὸ κόκκινον φλοιὸν δένδρου, τυλιγμένες γύρω εἰς τὰ πλεξιδάκια

«Ἡ Βασίλισσα ὡμίλησε...» (Σελ. 202, στ. β'.)

τῶν σγουρῶν μαλλιῶν της· κατόπιν ἔδεσεν εἰς τὴν μέσην της τὴν πλατεῖαν ζώνην, ἡ ὁποία ἔσφιγγε τὸν μεταξωτόν της χιτῶνα, ποῦ κατέβαινε πτυχωτὸς ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕως τὰ πόδια της, ἐνῷ μία ἀπὸ τὰς θεραπαινίδας της τῆς ἐστερέωνεν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον τὴν δορὰν ἑνὸς λεοντιδέως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλειπαν τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια.

Ἔπειτα, ἔκαμε νεῦμα ν' ἀνοίξουν τὴν θύραν, κ' ἐπροχώρησεν ἡ ἰδία ἕως τὸ κατῶφλι.

Ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς ὁμοῦ καὶ ἀνησυχίας, ἅμα εἶδε τὸν Μόναν. Αὐτὸς ἔσκυψεν ἕως κάτω διὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ, καὶ κατόπιν ἐσηκώθη καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν.

Ἀπὸ τὸ σοβαρὸν καὶ περίλυπον ἦθος τοῦ θείου της, ἡ βασίλισσα ἐμάντευσεν ὅτι κάτι κακὸ συνέβαινε.

«Ἡ Σένναι ἐτελείωνε τὸν πρωϊνόν της στολισμόν...» (Σελ. 201, στ. α')

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἰανός; ἠρώτησε, γεμάτη ἀνησυχίαν.

Ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς παρεμέρισε τὸ λευκὸν μάλλινον ὕφασμα ποῦ ἐσκέπαζε τὸ στῆθός του, καὶ ἡ Σένναι ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης, ἅμα εἶδε δεμένο εἰς τὸ χρυσὸ περιδέραιον τοῦ θείου της ἕνα πτερὸ στρουθοκαμήλου, κατακόκκινο σὰν αἷμα.

Τὸ διακριτικὸν αὐτὸ ἔμβλημα τῶν Βὰ-Τοάνα, περασμένον εἰς τὸ περιδέραιον ἑνὸς Βανυαίου ἀρχηγοῦ, ἐσήμαινε κήρυξιν πολέμου πρὸς τὸν ἀντίζηλον λαόν, ἐγνώριζε δὲ ἡ νεαρὰ βασίλισσα πολὺ καλὰ τὸν σοβαρὸν καὶ νουνεχῆ χαρακτῆρα τοῦ θείου της, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν εἶχε λάβῃ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν.

Ἅμα ἡ Σένναι ἔμαθε τὰ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ Ἰανοῦ, τὸ πρόσωπόν της ἐξέφρασε βαθεῖαν ὀδύνην, τὴν ὁποίαν μὲ κόπον ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς της. Δὲν ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν, ἀλλὰ μετέβη ἀμέσως εἰς τὸ κέντρον τοῦ μεγάλου χωρίου, εἰς ἓν ἀνοικτὸν μέρος, εἶδος πλατείας, ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ.

Ἐσήκωσεν ἕνα μικρὸ βούκινο ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα, κρεμασμένον εἰς τὴν ζώνην της, τὸ ἐφύσηξε δυνατά, καὶ οἱ ἦχοί του συνήθροισαν μετ' ὀλίγον τέσσαρας ἕως πέντε χιλιάδας ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔτυχε νὰ μὴν ἀπουσιάζουν εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἄλλας τόσας γυναῖκας καὶ παιδία. Οἱ ἄνδρες ἐφοροῦσαν κοντὰς περισκελίδας καὶ χιτῶνας ἀπὸ λευκὸ πανί, αἱ δὲ γυναῖκες στενὰ φουστάνια ἕως τὸ γόνατο, καὶ κομμάτια ἀπὸ βαμβακερὸν ὕφασμα, τυλιγμένα γύρω εἰς τὰ στήθη των· ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶχαν τὰ μαλλιά των κτενισμένα κατὰ τὸν ἐθνικόν των συρμόν, δηλαδὴ χωρισμένα εἰς μικρὰ πλεξιδάκια, μὲ ταινίας ἀπὸ φλοιὸν κόκκινον, ποῦ ἔπεφταν ἕως τοὺς ὤμους των.

Ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ Γιάγκος, ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης ἐστέκοντο εἰς τὴν πρώτην γραμμήν.

Ἡ βασίλισσα ὡμίλησε. Εἰς γλῶσσαν ἄγνωστον εἰς τοὺς τέσσαρας Εὐρωπαίους ἐξεφώνησε λόγον, τὸν ὁποῖον οἱ Βανυαῖοι ἤκουσαν μὲ βαθυτάτην σιωπήν.

Ὅταν ἡ νεαρὰ βασίλισσα, ἀφοῦ ἔλυσε τὴν πλατεῖαν ζώνην της, τὴν ἔσχισε εἰς δύο, κραυγαὶ λύσσης ἀντήχησαν ἀπὸ ὅλων τὰ στήθη. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία ὕψωσαν τὰ χέρια, καὶ ὅλοι προσεφέρθησαν νὰ τρέξουν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ βασιλέως.

Ἡ Σένναι τότε, ἀφοῦ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν ὦμόν της τὴν δορὰν τοῦ λεοντιδέως, τὸ ἱερὸν ἔμβλημα τῆς φυλῆς, τὸ ὁποῖον ὁ Μόνας ἐσήκωσε καὶ ἐπέδειξεν εἰς τὸ πλῆθος, ἐκάλεσεν ἕναν-ἕναν μὲ τὸ ὄνομά του διακοσίους πολεμιστὰς ἀπὸ τοὺς ἀνδρειοτέρους, καὶ αὐτοὶ ἦλθαν μὲ τὴν σειράν των νὰ θέσουν τὰς χεῖράς των ἐπάνω εἰς τὸ ἔμβλημα, ὀρκιζόμενοι τὸν ὅρκον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς των.

Εἶχε κινηθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Εὐρωπαίων μὲ αὐτὴν τὴν σκηνήν. Ἐπερίμεναν ἀνυπόμονοι καὶ οἱ τέσσαρες πότε νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ Μόνας διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἀκριβῆ ἐξήγησιν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν, ὅταν εἶδαν τὴν Σέννα νὰ στηλώνεται εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν της καὶ νὰ κάμνῃ νεῦμα εἰς κάποιον ποῦ ἐστέκετο εἰς τὰς τελευταίας τάξεις, καὶ αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν.

Τὸ πλῆθος παρεμέρισε μὲ σεβασμὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν χειρονομίαν τῆς βασιλίσσης του, καὶ ὁ Ὑβών, πάντοτε περίεργος, ἐπλησίασεν ἕως εἰς τὸ μέσον τῶν πυκνῶν τάξεων καὶ κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχε νεύσῃ ἡ Σέννα.

Καὶ τότε, διαταράττουσα τὴν μεγαλοπρεπῆ σιωπὴν τῆς συνελεύσεως, ἡ ἐξεῖα φωνὴ τοῦ Ὑβὼν Κλοαρὲκ ἔκραξε μὲ τόνον γεμάτον ἀπὸ ἀπερίγραπτον κατάπληξιν:

— Τὰ Δίδυμα τοῦ Τράνσβασλ! μπᾶ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή! πάω νὰ χάσω τὸν νοῦ μου!

Ὁ Χὰνς καὶ ἡ Ἔλζα, ὁ πρῶτος χωρὶς νὰ διατηρῇ ἀπὸ τὴν πλήγγήν του παρὰ μίαν ἐλαφρὰν ὠχρότητα, ἐπρόβαιναν μαζὶ καὶ οἱ δύο. Ἐφοροῦσαν δὲ τὰς μπουρικὰς στολάς των.

— Μὰ ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν! ἐφώναζεν ἐκεῖνος ὁ πολυλογᾶς, ὁ Ὑβών, ὁ ὁποῖος ἐξωτερίκευε τὰς ἐντυπώσεις του μὲ ἀκατάσχετον φλυαρίαν· κύριε Γιάγκο, πέστε μου πῶς κάμνω λάθος, πῶς δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ Χὰνς Ρίσσικ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἔλζας, ὁ σωτὴρ τοῦ Τζὰκ Χίνδων, ὁ... ἢ... τὸ θῦμα ἐπὶ τέλους τοῦ κ. στρατιωτικοῦ ἀστυνόμου, τοῦ Σὶρ Βασίλη Μάκεσων, ποῦ τώρα ταξειδεύει μαζί μας!

— Εἶνε πραγματικῶς οἱ ἀδελφοὶ Ρίσσικ, ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος, καί, ἂν καὶ ἡ παρουσία των εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος εἶνε κάτι παραπάνω παρὰ ἀπρόοπτος, ἐγὼ κυρίως ἀπορῶ ποῦ ξαναυρίσκω τελείως θεραπευμένον ἔπειτα ἀπὸ ἓξ ἑβδομάδας τὸν Χάνς, τὸν ὁποῖον εἶχα νομίσῃ πῶς εἶχε θανασίμως πληγωθῇ, μ' ὅλην τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ ὅτι θὰ ἐγίνετο καλά.

Τὰ Δίδυμα, καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἠσθάνοντο κάποιαν ἔκπληξιν ποῦ ἔβλεπαν τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλ' ἀστραπὴ ἦτο ἡ ἔκπληξίς των κ' ἐπέρασεν. Ἀφοῦ συνωμίλησαν ὀλίγας στιγμὰς μὲ τὴν Σένναν, ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῶν Γάλλων· τοὺς ἐπλησίασαν καὶ τοὺς ἔδωσαν τὸ χέρι, μὲ τὸν φυσικώτερον τρόπον, σὰν ἄνθρωποι συνηθισμένοι μὲ τὰ γυρίσματα τῆς τύχης.

Ὑπὸ τὴν φαινομενικήν των ψυχρότητα διεκρίνετο μόλα ταῦτα ἡ πραγματικὴ εὐχαρίστησις ὅτι εὕρισκαν ἐκείνους τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπί τινας ἡμέρας εἶχαν χρηματίσῃ συμπολεμισταί των.

Ἐχαιρέτισαν μὲ ὑπερήφανον ἀκαμψίαν τὸν Σὶρ Βασίλην, καὶ ἡ Ἔλζα,

τὴν ὁποίαν ἐνίοτε ἡ γαλλικὴ ζωηρότης, ποῦ ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἔκαμνε νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὴν μπουρικὴν σοβαρότητα, ἐφώναξε μ' ἕνα χαριτωμένο μειδίαμα:

— Τί εὐτυχία, ποῦ εὑρίσκομεν ὀλίγην Γαλλίαν εἰς τὸν τόπον τῶν Βανυαίων!

Ἡ εὐχαρίστησις δὲν ἦτο μικροτέρα καὶ ἀπὸ μέρους τῶν ταξειδιωτῶν μας. Γνωστὸς εἶνε ὁ φιλόστοργος θαυμασμὸς τοῦ Ὑβὼν διὰ τὰ Δίδυμα· τὸ αἴσθημα τοῦτο τὸ συνεμερίζοντο καὶ ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ ἀνεψιός του· ὄχι δὲ μόνον ἐχάρησαν ποῦ εὕρισκαν τὰ δύο γενναιόκαρδα μπουερόπουλα, ἀλλὰ καὶ ἠσθάνθησαν ζωηροτάτην ἀγαλλίασιν ποῦ εἶδαν τὸν Χὰνς ἰατρευμένον. Καὶ ὁ Ὑβὼν ἤρχισεν ἀμέσως τὰς ἐρωτήσεις:

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΩΤΗ ἀπ' ὅλα τὰ σχολεῖα, ἡ Σχολὴ τῶν Ἀπόρων τοῦ Παρνασσοῦ ἔκαμε τὰς ἐξετάσεις της καὶ ἔκλεισε. Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς ὡραίας ἑορτάς, — τὰς ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς, τὴν ἐκδρομὴν εἰς τὸ Γαλάτσι καὶ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, — οἱ ἄποροι μαθηταὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι διὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὸν Ὀκτώβριον. Τέσσαρες μῆνες ἐλευθερίας. Τί μεγάλαι διακοπαί! Καὶ πόσον εὐτυχεῖς πρέπει νὰ εἶνε οἱ μικροὶ ὀψοκομισταὶ καὶ οἱ μικροὶ ὑπηρέται, ποῦ ἐτελείωσαν τόσον γρήγορα καὶ θἀρχίσουν τόσον ἀργά!... Δὲν τοὺς ζηλεύετε ὀλίγον σεῖς, ποῦ θὰ παιδευθῆτε ἀκόμη ἕως τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου διὰ νὰ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις σας, καὶ θὰ ἐπαναλάβετε τὰ μαθήματά σας τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου, πρὶν περάσῃ καλὰ-καλὰ τὸ καλοκαῖρι;

Καὶ ὅμως, σᾶς βεβαιῶ ὅτι οἱ μικροὶ ἄποροι τοῦ Παρνασσοῦ δὲν εἶνε καθόλου ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰς διακοπάς των... Αὐτοὶ θὰ ἐπιθυμοῦσαν, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ μὴν εἶχαν διόλου διακοπάς, νὰ ἔμενε τὸ σχολεῖόν των ἀνοικτὸν ὅλον τὸν χρόνον. Διότι τὸ ἀγαποῦν. Τὸ ἀγαποῦν τόσον, ὅσον κανεὶς ἀπὸ σᾶς, καὶ ὁ ἐπιμελέστερος, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ φανταισθῇ. Τὸ ἀγαποῦν, διότι δὲν εἶνε μαθηταὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' οὕτως εἰπεῖν μαθηταὶ ἐρασιτέχναι. Τὸ ἐπάγγελμά των εἶνε ἄλλο. Βαρὺ συνήθως καὶ ἐπίμοχθον ἐπάγγελμα βιοποριστικόν, τὸ ὁποῖον τοὺς κρατεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν μακρὰν ἀπὸ τὰ βιβλία των. Οἱ περισσότεροι εἶνε ὑπηρέται σὲ σπίτια· ἄλλοι εἶνε ὑπηρέται σὲ μαγαζιά· ἄλλοι ἐργάζονται εἰς τὴν ἀγορὰν ὡς ὀφοκομισταί· ἄλλοι εἶνε λουστροι ἢ ἐφημεριδοπῶλαι. Κοπιάζουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, — καὶ τὸ βράδυ πηγαίνουν εἰς τὸ Σχολεῖον. Τὸ Σχολεῖον εἶνε ἡ ἀνάπαυσίς των (ἐπιτέλους, μίαν δύο ὥρας, θὰ *καθήσουν* καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ θρανίον,) ἡ τρυφή των, ἡ χαρά των, ἡ διασκέδασίς των. Ἐκεῖ θὰ μάθουν ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα, ἐκεῖ θὰ ψάλλουν τραγούδια, ἐκεῖ θὰ συναντήσουν τοὺς φίλους των, θὰ φωνάξουν, θὰ τρέξουν, θὰ γελάσουν. Εἶνε ἡ μόνη ὥρα τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ζοῦν καὶ αὐτοὶ ὅπως τὰ ἀρχοντόπουλα: μὲ βιβλία, μὲ σχολεῖα, μὲ δασκάλους, μὲ συμμαθητάς. Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴν ἀγαποῦν αὐτὴν τὴν ὥραν; Καὶ εἶνε νὰ μὴν ἀγαποῦν τὸ Σχολεῖον ὅπου τὴν ἀπολαμβάνουν;...

Ἂν διὰ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος μαθητὰς αἱ διακοπαὶ εἶνε ἀνάπαυσις, διὰ τοὺς ἐρασιτέχνας αἱ διακοπαὶ εἶνε μόχθος καὶ ἐργασία ἀκατάπαυστος. Διότι τί θὰ κάμνουν οἱ μικροὶ ὑπηρέται τώρα τὸ καλοκαῖρι; Ἀπλούστατα θὰ ἐργάζωνται ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι, ἀκόμη καὶ τὰς ὥρας ποῦ τὸν χειμῶνα ἐξώδευαν εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ δὲν θὰ ἔχουν καμμίαν διασκέδασιν, καὶ δὲν θὰ φαντάζωνται οὔτε στιγμὴν ὅτι ζοῦν καὶ αὐτοὶ ὅπως τὰ ἀρχοντόπουλα... Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴν λυποῦνται διὰ τὰς διακοπάς, αἱ ὁποῖαι τοῖς στεροῦν τόσον καιρὸν τὴν μόνην των χαράν, τὴν μόνην των διασκέδασιν;

Οἱ ἐπιμελέστεροι μαθηταὶ εἶνε οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων. Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι ἡ μελέτη τοῖς εἶνε σχεδὸν ἀπηγορευμένη. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ *κλέψουν* ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ κυττάξουν τὰ βιβλία των. Νὰ τὸν κλέψουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των, ἀπὸ τὸν *ἀφέντη* των, ἀπὸ τὸν μισθωτήν των... Τὸ κάμνουν κρυφά, καὶ τοῖς εἶνε γλυκὺ ὅπως κάθε ἀπηγορευμένον. Καὶ ἀγαποῦν τὴν μελέτην. Τὴν ἀγαποῦν τόσον, ὅσον κανεὶς ἀπὸ σᾶς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ μελέτη εἶνε ἐπιτετραμμένη κ' ἐπιδεδεμένη, κανείς, οὔτε ὁ ἐπιμελέστερος, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ. Καὶ ἀπόδειξις τῆς ἐπιμελείας τῶν ἀπόρων αὐτῶν μαθητῶν, εἶνε ὅτι, ἐνῷ ἀφιερώνουν εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ εἰς τὴν μελέτην τόσον ὀλίγας ὥρας, μανθάνουν ὅσα καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὅλον τὸν καιρόν, ὅλην τὴν ἐλευθερίαν, ὅλα τὰ μέσα.

Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη σπουδαιότερον. Οἱ ἄποροι μαθηταὶ γνωρίζουν καλὰ τὴν σημασίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς μελέτης. Εἰξεύρουν ὅτι μόνον δι' αὐτῆς θἀλλάξουν μίαν ἡμέραν θέσιν καὶ θὰ γίνουν *ἄνθρωποι*. Ὁ εὔπορος, ὁ πλουσιόπαις, αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεται μόνον ἀμυδρῶς. Ἔχει τὸ σπίτι του, τὰ ροῦχά του, τὰ λοῦσά του, ὅ,τι τοῦ χρειάζεται. Καὶ νομίζει ὅτι εἶνε αἰώνια. Κατὰ τί θἀλλάξῃ ἡ θέσις του ἂν μάθῃ πολλὰ γράμματα; Ὁ ἄπορος ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει παρὰ μίαν τρώγλην καὶ εἶνε ξυπόλυτος, καὶ φορεῖ κουρέλια, — ὅταν δὲν φορῇ μίαν ξένην οἰκοστολήν, — ὀνειροπολεῖ νὰ προοδεύσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἶνε πεπεισμένος ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον χωρὶς γράμματα. Καὶ βάζει ὅλα τὰ δυνατά του διὰ νὰ τὰ μάθῃ.

Ὦ, πόσας φορὰς εἶδα γονεῖς πλουσίους νὰ προβάλλουν εἰς ταμελῆ παιδιά των ὡς παράδειγμα ἐπιμελείας, τὸν μικρόν των ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε τὸ βράδυ εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Παρνασσοῦ!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Ἀχώριστες οἱ ἀγαπημένες,
Μὰ ἡ μιὰ ὀρφανούλα καὶ φτωχή,
Τρέχουν μαζὶ χαριτωμένες
Σὲ κήπους, ὀχθους κ' ἐξοχή.

Καὶ ἐνῷ μὲ κρύο καὶ μὲ τὰ χιόνια
Μαζεύονται ὅλοι στὶς γωνιές,
Μονάχα οἱ δυό τους τόσα χρόνια
Δὲν ἀφηφοῦν τὶς παγωνιές.

Κι' ἂν ἤτανε θλιμμένη ἡ πρώτη
Δὲν τῶδειχνε: Παρηγοριὰ
Βρίσκει ἡ πικρότατή της νιότη
Στὰ παιγνιδάκια τοῦ Βοριᾶ.

Στὰ παιγνιδάκια μὲ τὴν ἄλλη
Τὴν κόρη, ποῦ ἔντυνε λευκὰ
Κορμὶ μὲ ὁλόλευκα τὰ κάλλη.
Καὶ μὲ ματάκια ὁλογλυκά.

Μὰ ἡ ἀπονή τους Μοῖρα ἐφάνη:
Κι' οἱ δυὸ ἀρρωστήσανε βαριὰ...
Καὶ τοῦ θανάτου τὸ στεφάνι
Φοροῦν χιονάκι τοῦ Βοριᾶ.

Μὰ ἀπὸ τὸ χῶμα μέσα ἐκεῖνο
Ποὺ τὶς ἐσκέπασε ἐλαφρό,
Δυὸ δέντρα ἐφύτρωσαν σὰν κρίνο
Ποῦ λὲς λουλοῦδί του ἔχει ἀφρό.

Κι' ἀνθοβολήσανε χειμώνα,
Τἄλλα ἐνῷ δέντρα ἦταν γυμνά...
Πικρὸ ὅμως τὸν καρπὸ εἶχε τόνα
Καὶ τὰ κλαδιά του πιὸ λιγνά.

Πικρὸ ἦτανε τῆς ὀρφανούλας,
Σὰν τὴν πικρή της τὴν καρδιά·
Μὰ καὶ τῶν δυόνε ὁ ἄνθος νυφούλας
Μὲ χιονολούλουδα βοριᾶ.

Κ' εἶπαν τῆς πρώτης τῆς παρθένας
Τὸ δέντρο *πικροαμυγδαλιὰ*
Κι' *ἀμυγδαλιὰ γλυκειὰ* ὁ καθένας
Θωρεῖ τὴν ἄλλη κοπελλιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.

Δὲν εἶνε ὅμως ὁ Νῖκος κανένας κουτός· δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὰ χάνουν εὔκολα. Ἐνῷ ὁ Τοτὸς χαμογελᾷ, ἀπὸ μέσα του, ὅλος μοχθηρία, ὁ Νῖκος σκύβει καὶ μαζεύει τὸ καπέλλο καὶ τὸ ξαναφορεῖ, σηκώνει καὶ τὴν ὀμπρέλλα. . .

— Αἴ! πῶς σοῦ φαίνεται ἡ εἰκόνα σου; ἐρωτᾷ ὁ Τοτός.

— Πρώτης τάξεως, κύριε ζωγράφε! ἀπαντᾷ μὲ ὅλο του τὸ σοβαρὸ ὁ Νῖκος. Ἀριστούργημα! Θαρρεῖς πῶς θὰ μιλήσῃ; . . . Καὶ πόσο μοῦ μοιάζει! Σὰν φωτογραφία! . . .

Ὁ Τοτὸς ἀκούει αὐτά, καὶ συλλογίζεται ἀπὸ μέσα του:

«— Ἤξερα πῶς ἤτανε λιγάκι κοντόφθαλμος ὁ Νῖκος, μὰ τώρα βλέπω πῶς εἶνε ἐντελῶς στραβός. . .»

— Μά, τί ὡραία εἰκόνα ποῦ μοῦ ἐκάνατε! ἐξακολουθεῖ ὁ Νῖκος, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Εἶνε ἀριστούργημα, σᾶς λέγω!

— Μά, τί λὲς αὐτοῦ, Νῖκο; . . . δὲν κυττάζεις τὰ αὐτιά ποῦ σοῦ ἔβαλε; — λέγει ἡ Ζαΐρα.

— Σώπαινε, ἐσύ... ἐσὺ εἶσαι πολὺ μικρή, καὶ δὲν καταλαβαίνεις ἀπὸ Τέχνη! τῆς φωνάζει ὁ Νῖκος.

— Βέβαια δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ

«Μεγάλα γράμματα...» (Σελ. 204, στ. α'.)

Τέχνη! προσθέτει καὶ ὁ ζωγράφος.

— Ἐγὼ ὅμως, ποῦ καταλαβαίνω, κύριε ζωγράφε, — λέγει ὁ Νῖκος, — ξέρω πῶς ὅλοι οἱ μεγάλοι ζωγράφοι βάζουνε τὴν ὑπογραφή τους στὰ ἔργα τους. Λοιπόν, σᾶς παραλῶ, νὰ ὑπογράφετε καὶ σεῖς τὸ δικό σας. . .

— Πολὺ εὐχαρίστως, λέγει ὁ Τοτός, καὶ πιάνει τὸ μεγάλο μολύβι νὰ ὑπογράψῃ.

— Μεγάλα γράμματα... ὅσο μπορεῖτε πιὸ μεγάλα, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ λέγει ἀκόμα ὁ Νῖκος, ἐνῷ ὁ Τοτὸς ζωγραφίζει κάτι γραμματοῦκλες, πιὸ μεγάλες ἀπὸ τὰ αὐτιὰ τοῦ γαϊδάρου...

Καὶ τώρα, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Θὰ βάλω τὸ ἔργο σας μέσα σὲ μιὰ ὡραία κορνίζα καὶ θὰ τὸ κρεμάσω στὸ γραφεῖό μου. Περάστε, ἂν θέλετε, τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι μας, νὰ τὸ δῆτε. . .

Καὶ φεύγουν, ὁ Νῖκος μὲ τὸ γαϊδουράκι, καὶ ἡ Ζαΐρα μὲ τὴν Παλμύραν, ἐνῷ ὁ Τοτὸς ξεραίνεται ἀπὸ πίσω των στὰ γέλια.

Δ'.

Τὴν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα, μὲ τί λαχτάρα τὰ δύο ἀδελφάκια περιμένουν τὸν κύριον ζωγράφον! Ὅλο κυττάζουν ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ ἰδοῦν ἂν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἂν ἔρχεται. Ἐπὶ τέλους, νά τος κ' ἔφθασε, καμαρωτὸς καὶ κορδωμένος, μὲ τὰ . . . ζωγραφικά του ροῦχα.

«Εἶσαι ἀπαράλλακτος, Τοτό μου.» (Σελ. 204.)

— Καλῶς τὸν κύριο ζωγράφο! καλῶς τὸν κύριο Τοτό! περάστε ἀπὸ ἐδῶ, σᾶς παρακαλοῦμε, νὰ δῆτε καὶ τὴν εἰκόνα σας! Μὰ εἶσθε ἀπαράλλακτος! θαρρεῖτε πῶς θὰ μιλήσετε! — τοῦ λέγει ὁ Νῖκος.

Ὁ Τοτὸς δὲν ἐννοεῖ τίποτε.

— Τὸ ἔργο μου θέλεις νὰ ἴδῃς, γιατί ἡ εἰκόνα εἶνε δική σου, — λέγει.

— Καλέ, τί ἔργο; τί εἰκόνα! Καὶ τὰ δυὸ τὸ ἴδιο εἶνε. . .

Καὶ κρυφογελᾷ ἀπὸ μέσα του ὁ πονηρὸς Νῖκος.

Πρὶν ἀκόμα ὁ κύριος Τοτὸς προφθάσῃ νὰ συλλογισθῇ διατί τοῦ λένε αὐτά, εἶχαν φθάσῃ ὅλοι εἰς τὸ γραφεῖο τῶν παιδιῶν. Ἀνοίγουν τὴν πόρτα καὶ τί νὰ ἴδῃ ὁ κύριος ζωγράφος! Ὅ,τι εἶδε, τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ μάρμαρο. Ἡ εἰκόνα ποῦ εἶχε ζωγραφίσῃ ἤτανε ἡ ἴδια, καὶ ὡραιότερη μάλιστα μέσα στὴν κορνίζα. Μὲ τὴν διαφορὰ μόνο ὅτι τώρα εἶχε καὶ ἐπιγραφήν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν. Καὶ αἱ δύο μαζί, μὲ μεγάλα γράμματα, ἔγραφαν:

«Ἡ αὐτοπροσωπογραφία μου. Τοτός.»

— Εἶσαι ἀπαράλλακτος, Τοτό μου! τοῦ λέγει ὁ Νῖκος.

— Εἶσαι ἀπαλλάρακτος, Τοτό μου! τοῦ λέγει καὶ ἡ Ζαΐρα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, λέγει καὶ ὁ Τοτός· μοῦ ἐδώσατε ἕνα λαμπρὸ μάθημα. . . ζωγραφικῆς.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἀπέτυχαν αἱ ἔρευναι τῶν δύο Ἀθιγγάνων καὶ ὅτι αὐτοὶ ἔκαμναν τὰς προετοιμασίας των διὰ νὰ φύγουν, ἡ Ἀνδρέα ἐσήκωσε λιγάκι τὴν κεφαλήν της ἐπάνω ἀπὸ τὰς βάτους καὶ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τοὺς βασανιστάς της, ποῦ ἔφευγαν, βιαστικοὶ καὶ γρήγοροι, μέσ' ἀπὸ τὰ χωράφια, φορτωμένοι μὲ τὰ πράγματά των. Δὲν ἐτόλμησε νὰ μετακινηθῇ, μέχρις ὅτου ἐντελῶς ἐξηφανίσθησαν, τότε δὲ μόνον ἀνέπνευσε μὲ τὴν ἄνεσίν της, καὶ ἀπὸ τὰ στήθη της ἐξέφυγεν ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

Ἀπὸ τὴν χαράν της ὅτι ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια των, εἶχε πρὸς στιγμὴν λησμονήσῃ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εἶχαν ἀφήσῃ· ἀλλὰ ὅταν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν λάκκον, ὅπου αἱ τσουκνίδες καὶ αἱ βάτοι τῆς εἶχαν κάμῃ ἐλεεινὰ τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο στολισμένη μὲ τὰ ἀξιοθρήνητα ροῦχα τῆς Ἀτσιγγανοπούλας, τὸ αἴσθημα τῆς φρικτῆς θέσεώς της τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν φόβον. Μηχανικῶς ἐβύθισε τὸ χέρι της εἰς τὴν τσέπην τοῦ φουστανιοῦ της· καὶ δὲν εὑρῆκε παρὰ μερικὰ κατάξερα ψίχουλα ψωμιοῦ, ἕνα καρύδι καὶ δύο ἢ τρία κοκκαλάκια.

Εὑρίσκετο λοιπὸν χωρὶς χρήματα, εἰς μίαν ξένην πόλιν, μακράν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι των καὶ ἀπὸ κάθε φιλικὸν πρόσωπον! Καί, ὡς νὰ μὴ ἔφθανεν αὐτό, ἦτο σκεπασμένη μὲ κουρέλια καὶ παραμορφωμένη μὲ τὴν βαφήν, ποῦ τὴν εἶχαν ἀλείψῃ εἰς τὰ χέρια καὶ εἰς τὸ πρόσωπον! Καί, ἀκόμη χειρότερα, τὸ κορίτσι, μὲ τὸ ὁποῖον ἠθέλησαν νὰ τὴν κάμουν νὰ ὁμοιάσῃ, κατεζητεῖτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν ὡς κλέπτρια!

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν τόσον φρικτά, τόσον τρομερά, τόσον ἀπρόοπτα καὶ τόσον ἐξαφνικά, ὥστε ἤρχοντο στιγμαὶ ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὰ πιστεύσῃ. Ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της ὅτι αὐτὰ ἦσαν ὄνειρο κακό, φρικτὸς ἐφιάλτης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ ἐξυπνοῦσεν. Ἦτο τόσον φρικῶδες νὰ σκέπτεται ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα Δεβουσύ, ἡ πυργοδέσποινα τῆς Λεπτοκαρυᾶς, ἦτο πραγματικῶς καθισμένη

εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς λάκκου, μὲ τὴν περιβολὴν Ἀτσιγγανοπούλας!

Πολλὴν ὥραν ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, φοβερὰ ὑποφέρουσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασίν της, σκεπτομένη τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν της. Ἡ συνάντησίς της μὲ τὸ ζεῦγος τῶν ἀθλίων ἐκείνων ζητιάνων τῆς εἶχεν ἐντελῶς ἐκμηδενίσῃ τὰ σχέδιά της. Ἦτο ὁλοφάνερον τώρα ὅτι, χωρὶς χρήματα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδί της ἕως τὸ Παρίσι, οὐδὲ κἂν ἕως τὴν πρώτην πλησιόχωρον πόλιν. Ἂν πάλιν ἔμενεν ἐκεῖ ὅπου ἦτο, διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, ἤ, καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον δυσάρεστον, νὰ τὴν κλείσουν εἰς τὴν φυλακήν. Δὲν τῆς ἔμενε λοιπὸν τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Αὐτό, βέβαια, θὰ τῆς ἦτο πολὺ ταπεινωτικόν, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε ποίαν ἄλλην λύσιν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ καὶ νὰ παραδεχθῇ εἰς τὰ στενόχωρα διλήμματα, ὅπου ἡ κακοτυχία της τὴν εἶχε ρίψῃ.

Τί θὰ ἔλεγεν ὁ πατέρας της, τί θὰ ἔλεγεν ὁ Ἄνδης ἰδίως, ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπαν μὲ αὐτὴν τὴν γελοίαν φορεσιά της. Μὲ τί χάχανα θὰ ἐχαιρέτιζαν τὴν ἐπιστροφήν της! Καὶ οἱ ὑπηρέται, ὤ! πήγαινε νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὴν γλῶσσάν των, ἅμα ἐμάθαιναν αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμόν της! Τὰ μάγουλά της ἐφλογίζοντο ἀπὸ τὸ αἴσχος καὶ τὴν ταπείνωσιν μὲ μόνην τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ σκύψῃ τὰ μάτια ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀ! νὰ γίνῃ αὐτὴ ὁ περίγελως καὶ τὸ παίγνιον ὅλης τῆς γειτονιᾶς! πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸ πεῖσμα!

Ἅμα ἐσυλλογίσθη πόσον γελοία θὰ ἐγίνετο ἔτσι, σχεδὸν τῆς ἦλθεν ἡ διάθεσις νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ σπίτι των. Ἀλλὰ τὰ χρήματά της, ἡ πρώτη αἰτία τῆς δυστυχίας της, τὰ χρήματα ποῦ αὐτὴ ἐνόμιζεν ἀνεξάντλητα, εἶχαν κάμῃ πτερὰ εἰς μίαν στιγμήν. Καὶ χωρὶς χρήματα, πῶς νὰ ἐκτελέσῃ τὰ σχέδιά της; Δὲν ὑπῆρχε διέξοδος· ἔπρεπε νὰ ξαναπάρῃ τὸν δρόμον τῆς Λεπτοκαρυᾶς. Ἡ ἐπιστροφή της ὑπὸ ὅρους τόσον ταπεινωτικοὺς διὰ τὴν φιλοδοξίαν της θὰ ἦτο πικρὸν καταπότιον, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ καταπίῃ, καὶ τίποτε ἄλλο· λοιπόν, θὰ ἔκλειε τὰ μάτια της καὶ θὰ τὸ κατέπινε, καὶ θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ μὴν τὸ συλλογίζεται πλέον.

Ἐσηκώθη ἀπὸ ἐκεῖ, πολὺ δυσηρεστημένη μὲ τὰ ὅσα συνέβησαν καὶ μὲ τὸν ἑαυτόν της. Ἀλλὰ πάλιν, μὲ μίαν κραυγὴν ἀγωνίας καὶ ἀπελπισίας, ἐξανάπεσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λάκκου, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν δύο κακούργων. Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν στέγην, πολὺ καλά· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ; Δὲν εἶχε πλέον τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδί της, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὐδὲ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς...

Τὴν ἔκαμεν ἄνω-κάτω αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἡ ὁποία πρώτην φορὰν τῆς ἦλθε τότε, καὶ ἔσκυψε τὰ μάτια της πρὸς τὰ ἀγκάθια καὶ τὲς τσουκνίδες, αἱ ὁποῖαι ἐπερνοῦσαν τὲς κάλτσες της καὶ τὴν ἐκεντοῦσαν πολὺ ἄσχημα εἰς τὰ πόδια. Ἔβαλεν ὅμως ὅλα τὰ δυνατά της διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς δυσχερείας τῆς θέσεώς της. Εἶχε κάμῃ πλέον τὴν ἀπόφασίν της· ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ στείλῃ εἰς τὸν πατέρα της τηλεγράφημα, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ τοῦ ζητήσῃ χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπανόδου. Ἐσηκώθη μὲ τὰ σωστά της αὐτὴν τὴν φοράν, καί, ἀφοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦ τοίχου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε τρυπώσῃ ἐκεῖ, διέσχισεν ἔπειτα τὸ κατηραμένο χωράφι, ὅπου οἱ ἀλιτήριοι ἐκεῖνοι εἶχαν μεταμορφώσῃ τὴν κομψὴν καὶ ἀριστοκρατικὴν δεσποινίδα Ἀνδρέαν Δεβουσύ, εἰς μίαν ἐλεεινὴν καὶ κουρελοῦ Ἀτσιγγανοπούλαν!

Κατ' ἀρχάς, ἐβάδισε μὲ ταχὺ βῆμα, τὸ ὁποῖον ἐπεβράδυνε καθ' ὅσον ἐπλησίαζε εἰς τὰ σπίτια. Ἐφοβεῖτο μήπως τὴν προσέξῃ κανείς. Ἕνας κτηματίας χωρικός, ποῦ ἐπερνοῦσε μὲ τὴν σοῦστάν του, μόλις τῆς ἔρριψεν ἕνα βλέμμα· μία συντροφιὰ ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ πρόσωπα στοιβαγμένα εἰς ἕνα ἁμαξάκι, τὸ ὁποῖον συνήντησεν ὀλίγον μακρύτερα, δὲν τὴν ἐπρόσεξε περισσότερον παρ' ὅσον θὰ ἐπρόσεχεν αὐτὴ κάθε κακοντυμένο παιδάκι, ποῦ θὰ ἔβλεπεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου. Ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ διέλυσε τὴν ἀνησυχίαν της· ἐσυλλογίσθη ὅμως ὅτι βεβαίως εἶχε τὴν ὄψιν κοριτσιοῦ τοῦ δρόμου, ἀφοῦ τὴν ἐπεριφρονοῦσαν ἔτσι, καὶ ἠσθάνθη βαθύτερα καὶ σκληρότερα τὴν καταντιά της...

«Ἔφευγαν βιαστικοὶ καὶ γρήγοροι» (Σ. 204.)

Ἔφθασε τέλος εἰς τὴν πόλιν καὶ χωρὶς χρονοτριβὴν διηυθύνθη πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐπῆρε ἕνα ἔντυπον τηλεγραφήματος, κ' ἐκάθησεν εἰς ἕνα τραπέζι τοποθετημένον εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης. Καθ' ὁδὸν εἶχε νοερῶς προετοιμάσῃ τὴν διατύπωσιν τοῦ τηλεγραφήματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ στείλῃ πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ δι' αὐτὸ ἔγραψε, χωρὶς νὰ διστάσῃ:

«Κύριον Δεβουσύ,
Λεπτοκαρυάν, Σασιλλύ.

»Μοῦ ἔκλεψαν ὅλα τὰ χρήματά μου. Στείλατέ μου ἄλλα τηλεγραφικῶς, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιστρέψω.

Ἀνδρέα.»

Εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν σύνταξιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἦτο λακωνική, ἀλλὰ καὶ ἐπαρκῶς σαφής, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα καὶ ἔτεινε τὸ φύλλον πρὸς τὸν ὑπάλληλον. Ὁ ὑπάλληλος αὐτός, ὀλίγον συνηθισμένος νὰ βλέπῃ Ἀτσιγγανοπούλες νὰ στέλλουν τηλεγραφήματα, τὴν ἐκύτταξε πρὸς στιγμὴν μὲ ἀδιάκριτον περιέργειαν. Ἐπῆρεν ὅμως τὸ χαρτί, καί, μὲ ὅλην του τὴν σοβαρότητα, κτυπῶν μίαν-μίαν τὰς λέξεις μὲ τὴν ἄκραν τῆς πέννας του, τὰς ἐμέτρησε.

— Ἕνα φράγκο, εἶπεν ἔπειτα, ὑψώνων τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἀνδρέαν.

— Θὰ πληρώσῃ ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ λάβῃ, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, κ' ἐκοκκίνισεν. Ἂν εἶχα χρήματα, δὲν θὰ ἐζητοῦσα νὰ μοῦ στείλουν.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, τὰ τηλεγραφήματα πρέπει πάντοτε νὰ πληρώνωνται ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τὰ στέλλει ἢ τὰ φέρνει εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, παρετήρησεν ὁ ὑπάλληλος, καθὼς τὴν ἐκαλοκύτταζε μὲ χλευαστικὸν τρόπον ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δικτυωτόν· δὲν βλέπω ὅμως τί σᾶς ἀναγκάζει νὰ στέλνετε τηλεγραφήματα. Διὰ ποῖον εἶνε αὐτό;

— Διὰ τὸν πατέρα μου, ἀπήντησεν

ἡ Ἀνδρέα, μὲ ὅσην ἀξιοπρέπειαν ἠδυνήθη νὰ δείξῃ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν.

Οἱ δύο ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλησιάσῃ διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ γελάσουν μὲ τὴν στενοχωρίαν της, ἀντήλλασσαν μεταξύ των βλέμματα περιπαικτικά.

— Εἶμαι, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀνδρέα, καὶ ἐστυλώθη ὑπερήφανα διὰ νὰ τὸ εἰπῇ,—εἶμαι ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα Δεδουσύ, τοῦ πυργοδεσπότου τῆς Λεπτοκαρυᾶς, καί...

Τὴν διέκοψαν τὰ βροντώδη γέλια, ποὺ ἐξέσπασαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν θυρίδα.

— Καὶ τί ἄλλο ἀκόμη; τὴν ἠρώτησε μὲ εἰρωνικώτατον τόνον ὁ ὑπάλληλος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιδώσῃ τὸ τηλεγράφημα. Διατί, ἀφοῦ ἐπάματε τὴν ἀρχήν, δὲν λέτε πῶς εἶσθε πριγκήπισσα καὶ ταξειδεύετε ἰνκόνιτο;

— Μά, ἀφοῦ εἶνε ἀλήθεια!

— Τί πρᾶγμα; πῶς εἶσθε πριγκήπισσα; εἶπεν ἕνας ἄλλος ὑπάλληλος, γελῶν σαρκαστικώτατα... πριγκήπισσα τῶν Ἀτσιγγάνων, τότε;

— Εἶσθε ἕνας χωριάτης! ἐφώναξεν ἡ καϊμένη ἡ Ἀνδρέα, ἡ ὁποία, κατασυγχυσμένη ἀπὸ τοὺς σαρκασμούς των, ἐπῆγε νὰ ξεθυμάνῃ τὴν ὀργήν της ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ποὺ συμφέρον της ἦτο νὰ μείνῃ ψύχραιμος καὶ ἀπαθής. Θὰ κάμω τὰ παράπονά μου εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ταχυδρομείου καὶ Τηλεγραφείου...

— Ὤ! ὄχι, μὴν τὰ κάμετε! εἶπεν ἕνας ὑπάλληλος, μὲ κλαψιάρικην φωνήν, προσποιούμενος ὅτι ἀνησυχεῖ εἰς τὰ σοβαρά· εἶνε κίνδυνος νὰ μᾶς παύσουν, ξέρετε, γλυκειά μου Ἀτσιγγάνα!

Καὶ ἔπειτα, ἀλλάζων ἐξαφνα τόνον:

— Ἔλα τώρα, ἐπρόσθεσεν ἀπότομα, φθάνουν πιὰ τὰ ἀστεῖα. Δρόμο τώρα ἀπ' ἐδῶ!

Ἀκούσασα τὸν κρότον ποὺ ἐγίνετο ὀπίσω της, ἡ δεσποινὶς Δεδουσὺ ἔστρεψε τὴν κεφαλήν, καὶ εἶδεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἐκείνη τῆς συμπεριφορᾶς προήρχετο ἀπὸ τὴν παρουσίαν μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας οἱ ὑπάλληλοι δὲν ἐτόλμησαν προφανῶς νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς εὐφυολογίας των. Τὸ δυστυχισμένον πλάσμα ἐσκέφθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν προστασίαν της. Ἐπερίμενε λοιπὸν νὰ πάρῃ πρῶτα ἡ κυρία καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἔλθῃ ν' ἀγοράσῃ, καὶ κατόπιν τὴν ἐπλησίασε δειλὰ-δειλά, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τὴν ἀκούσῃ μίαν στιγμήν.

Ἡ κυρία ἔρριψε πρὸς τὴν μικρήν, ποὺ τὴν ἐπαρακαλοῦσε, βλέμμα ἐκπλήξεως, καὶ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὄχι πολὺ διατεθειμένη νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Δὲν ἠμπορῶ τίποτε νὰ σᾶς δώσω τῆς εἶπε μὲ ἦπιον, ἀλλὰ ἀποφασιστικὸν τόνον· εἶνε περριττὸν λοιπὸν νὰ μοῦ ζητήσετε τὸ παραμικρόν.

— Ὤ! σᾶς θερμοπαρακαλῶ, κυρία, καταδεχθῆτε νὰ μὲ ἀκούσετε, τὴν καθικέτευσεν ἡ Ἀνδρέα, ἐνῷ τὴν ἔπιανεν ἀπὸ μίαν πτυχὴν τοῦ φορέματός της, διὰ νὰ τὴν κρατήσῃ· δὲν εἶμαι ζητιάνα...

— Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κορίτσι; ἠρώτησεν ἡ κυρία ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου. Τὴν γνωρίζετε; Τί ζητεῖ;

— Λέγει πῶς εἶνε πριγκήπισσα, ἀπήντησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, εἰρωνικῶς γελῶν· ἤθελε νὰ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ εἴκοσι λέξεις σὲ κάποιον ποὺ κατοικεῖ εἰς ἕνα πύργον, εἰς τὸν νομὸν τῆς Τουραίνης, καὶ τὸν λέγει πῶς εἶνε πατέρας της.

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶπα πῶς εἶμαι πριγκήπισσα, διεμαρτυρήθη ἡ Ἀνδρέα μὲ ἀγανάκτησιν· εἶνε ἀλήθεια ὅμως ὅτι ἤθελα πολὺ νὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα εἰς τὸν πατέρα μου, εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς, εἰς τὸ Σασιλλό.

— Λοιπόν, γιατί δὲν τὸ στέλνετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία, τῆς ὁποίας εἶχε ζητηθῇ ἡ συνδρομή. Τί τρέχει; μήπως δὲν γνωρίζετε νὰ γράφετε;

— Ἔχω, δόξα σοι ὁ Θεός, ἀρκετὴν μόρφωσιν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ἐκφράζω τὰς σκέψεις μου διὰ τῆς γραφῆς. Δὲν ἔχω ὅμως χρήματα· κάτι Ἀτσίγγανοι μοῦ ἔκλεψαν ὅσα εἶχα, σήμερα τὸ ἀπόγευμα, καί...

— Χμ! εἶπεν ἡ κυρία, μὲ δυσπιστίαν· καὶ ποῦ τὸ ξεύρω ἐγὼ ἂν λέτε τὴν ἀλήθειαν;

Εἶχε παρατηρήσῃ ὅμως μίαν λεπτομέρειαν, ἡ ὁποία ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὲρ τῆς Ἀνδρέας· ὅτι τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ὡμιλοῦσε μὲ τόνον φωνῆς καὶ μετεχειρίζετο λέξεις, ποὺ ἐδείκνυαν ὅτι εἶχε καὶ μόρφωσιν καὶ παιδείαν.

— Δὲν λέγω ψέμματα, κυρία, σᾶς ὁρκίζομαι· ἐδήλωσεν ἡ Ἀνδρέα, μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς εἰλικρινείας.

— Ποία εἶσθε λοιπόν, καὶ πῶς συνέβη νὰ εὑρεθῆτε ἐδῶ, μὲ αὐτὸ τὸ ἐξωτερικόν, ποὺ δὲν ἐμπνέει διόλου τὴν ἐμπιστοσύνην; Ἂς ἀκούσωμεν, τί συνέβη· θέλω νὰ μάθω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Ὁ Τέλης ἔπαιζε μοναχὸς του στὴν ἀκρογιαλιά. Εἶχε τὸ κουβαδάκι του καὶ τὸ φτυαράκι του, καὶ ἔκτιζε ἕναν πύργον ἀπὸ ἄμμο. Καὶ τί ὡραῖος ποὺ ἦτο ὁ πύργος του! Ὁ ἥλιος δὲν ἔκαιε διόλου, καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι ἔπαιζε μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια τοῦ Τέλη. Τὰ κυματάκια ἐφλοίσβιζαν γλυκά, καὶ ἡ ἄμμουδιὰ ἦτο ἁπαλὴ καὶ θερμή, καθὼς τὴν ἐπατοῦσε ὁ Τέλης μὲ τὰ γυμνά του πόδια. Ὁ Τέλης ἦτο εὐχαριστημένος, ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ παιγνίδι του, ἀλλ' ἂν τὸν ἐρωτοῦσες, καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ σοῦ εἰπῇ ἀπὸ ποῦ ἐπήγαζεν ἡ χαρά του.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Τέλη; τὸν ἠρώτησεν ἡ θείτσα του.

Ὁ Τέλης ἐστυλώθηκε σοβαρὸς στὰ πόδια του, ἀνεσήκωσε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ φάθινο καπέλλο του, καὶ ἐσταύρωσε τὰ παχουλὰ χεράκια του ἐπάνω στὸ χέρι τοῦ φτυαριοῦ, ὅπως ἔβλεπε τὸν περιβολάρη νὰ κάμνῃ εἰς τὸν κῆπό τους, ἅμα ἤθελε νὰ ξεκουρασθῇ.

— Ἔχω παραπολλὴ δουλειά... Χτίζω ἕνα κάστρο!

Ἡ θείτσα ἐχαμογέλασε κ' ἐπῆγε μακρύτερα, καὶ ὁ Τοτὸς ἐξανάπιασε τὴν ἐργασίαν του.

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἕνας μεγάλος σκύλαρος, ποὺ ἔτρεχε καὶ αὐτὸς κ' ἔπαιζεν ἐπάνω στὴν ἀμμουδιά, εἶδε τὸ κάστρο τοῦ Τέλη, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν Τέλη, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ πηδήσῃ. Ὁ Τέλης ἦτο σκυμμένος διὰ νὰ γεμίσῃ τὸν κουβᾶ του μὲ ἄμμο, καὶ ὁ Σιρόκκος, σκύλαρος μὲ τ' ὄνομα, ὁρμητικὸς σὰν τὸν ἄνεμο τὸν Σιρόκκο, δὲν τὸν ἔβλεπεν. Ἔπαμεν ἕνα ἅλμα εἰς ὕψος καὶ μῆκος, ἐπάνω ἀπὸ τὸν πύργον, σὰν ἀθλητὴς εἰς τὸ Στάδιον, κ' εὑρέθη ἐπάνω στὸν Τέλη, κ' ἐκυλίσθησαν μαζὶ καὶ οἱ δύο στὴν ἀμμουδιά.

Ὁ Τέλης δὲν ἐκτύπησε διόλου, διότι ὁ ἄμμος ἦτο μαλακός, ἐθύμωσε ὅμως παραπολύ. Ἔτρεξε κοντὰ ὁ κύριος τοῦ σκύλου, ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ἠθέλησε νὰ τὸν φιλιώσῃ μὲ τὸν σκύλον του, ὁ Τέλης ὅμως ἦτο θυμωμένος, καὶ δὲν ἤκουε τίποτε.

— Δὲν σᾶς θέλω! πηγαίνετε! δὲν παίζω μαζί σας! ἐφώναζε καὶ εἰς τὸν σκύλον καὶ εἰς τὸν κύριόν του.

Ἐχόλιασε ὁ Τέλης μας, ἔχασε τὴν διάθεσίν του, ἄφησε ἀτελείωτο τὸ κάστρο του, κ' ἐπῆγε νὰ καθήσῃ κοντὰ εἰς τὴν θείτσα του, καὶ αὐτὴ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ τοῦ ἔδωκε παξιμαδάκια καὶ κεράσια.

Ἐνῷ ὁ Τέλης ἐκάθητο ἐκεῖ, τὰ κυματάκια ἔγιναν κύματα, ἡ θάλασσα ἐφούσκωσε καὶ ἤρχισε νὰ ξεπλένῃ τὸν πύργον καὶ νὰ τὸν χαλνᾷ. Ἅμα τὸ εἶδεν ὁ Τέλης αὐτό, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ γλυτώσῃ τὰ ἐργαλεῖά του. Ἀλλὰ ἦτο πολὺ ἀργά.

— Τὸ φτυάρι μου! τὸ φτυάρι μου! πάει! τὸ πῆρε ἡ θάλασσα!

Τὸ φτυάρι ἐκολυμβοῦσε ἥσυχα μέσα στὰ κύματα, ἀρκετὰ μακρυά, ὥστε νὰ τὸ φθάσῃ καὶ νὰ τὸ πιάσῃ ὁ Τέλης. Ἀνεσκούμπωσε ὁ Τέλης τὸ παντελόνι του

ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, ἐμβῆκε μέσα στὸ νερό, ἀλλὰ χαμένος ἐπῆγε ὁ κόπος του του· δὲν τὸ ἔφθανε...

Νά, καὶ ξαναπερνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Σιρόκκος, μαζί μὲ τὸν κυριό του. Καὶ βλέπουν τὴν ἀγωνία τοῦ Τέλη.

— Ἴσα, Σιρόκκο! τρέξε, Σιρόκκο! πιάσ' το καὶ φέρτ' το!—τοῦ λέγει ὁ κύριός του.

Ὁ Σιρόκκος δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ τοῦ τὸ εἰπῇ κανεὶς δύο φορές. Ἔδωκε μιὰ βουτιὰ στὸ νερό, ἅρπαξε τὸ φτυάρι μὲ τὸ στόμα, τὸ ἔφερε ἔξω, καί, εἰς ἕνα νεῦμα, ποὺ τοῦ ἔκαμε ὁ κύριός του, ἐπῆγε καὶ τὸ ἀκκούμπησε στὴν ἀμμουδιά, ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια τοῦ Τέλη.

Ὁ Τέλης, ὅλος χαρὰ τώρα, ἄνοιξε τὰ χέρια καὶ ἀγκάλιασε τὸν Σιρόκκο ἀπὸ τὸν λαιμό, μ' ὅλον ποὺ ἦτο βρεγμένος ἀπὸ τὴν θάλασσα.

— Τί καλὸς σκύλος ποὺ εἶσαι! πόσο σ' ἀγαπῶ! σ' εὐχαριστῶ πολύ, ποὺ μοῦ ἔφερες τὸ φτυάρι μου...

Ὁ Σιρόκκος ἔβγαλε τὴν γλωσσάρα του, κ' ἔγλυψε τὸν Τέλη στὸ αὐτί· καὶ αὐτὸ ἐγαργάλισε τὸν Τέλη τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια. Κ' ἔγιναν καλοὶ φίλοι.

Ἀπὸ τότε ὁ Τέλης δὲν παίζει μοναχός του στὴν ἀμμουδιά. Ἔχει σύντροφο τὸν Σιρόκκο. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ τοῦ σφυρίξῃ μὲ τὴν σφυριχτρίτσα του, καὶ ἀμέσως ἔρχεται ὁ Σιρόκκος, κ' ἀρχίζουν μαζὶ τὰ τρελλὰ παιγνίδια. Καμμιὰ φορὰ μονάχα, μαλλώνει ὁ Τέλης τὸν Σιρόκκο, ὅταν μὲ τοὺς πήδους του τοῦ γκρεμίζει πρόωρα τὰ ἀμμουδένια κάστρα...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ καλὴ ἐργασία.

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία ἔφεραν εἰς τὴν μητέρα των καὶ τῆς ἔδειξαν μιὰ ποδίτσα, ποὺ εἶχαν ράψῃ μαζί, διὰ νὰ τὴν χαρίσουν εἰς ἕνα πτωχὸ παιδάκι.

— Δὲν εἶνε διόλου καλὰ ραμμένη, εἶπεν ἡ μητέρα, ἀφοῦ ἐκύτταξε τὴν ποδίτσα. Δὲν πρέπει νὰ τὴν χαρίσετε.

— Ὤ! μὰ γιατί ὄχι; εἶπεν ἡ Μαρία. Μήπως ἡ μητέρα του ράβει καλλίτερα ἀπὸ ἐμᾶς; Τί πειράζει ποῦ εἶνε λίγο κακορραμμένη ἡ ποδίτσα, ἀφοῦ ἐκείνη θὰ τὴν ἔρραβε χειρότερα;...

— Ἴσως νὰ τὴν ἔρραβε χειρότερα, ἀγαπητή μου, αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς δικαιολογεῖ, ἀφοῦ ἐσεῖς μπορεῖτε καὶ ράβετε καλλίτερα. Ἐκείνη ἡ γυναῖκα γνωρίζει πολὺ καλά, ὅτι εἴσθε καὶ αἱ δύο πολὺ ἐπιτήδειαι, εἰς τὴν ραπτικήν· ἅμα ἴδῃ τὴν ποδίτσα τόσο κακορραμμένη, θὰ φανταθῇ ὅτι τῆς τὴν ἔρράψατε μὲ κακὴ καρδιά, ὅτι δὲν εἴχατε διόλου τὴν ἔννοια της, καὶ τό δῶρόν σας θὰ εἶνε δῶρον ἄδωρον· ἀντὶ νὰ τὴν χαροποιήσῃ, θὰ τὴν κάμῃ ἴσως νὰ πικραθῇ... Ἡ κακὴ ἐργασία μὲ τίποτε δὲν δικαιολογεῖται. Ἡ ἐργασία πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται καλή,—ἀδιάφορον ἂν ἄλλος τὴν κάμῃ χειρότερα...

Μαθητὴς τοῦ Μασκάνη!

Ἐπεριπατοῦσε μίαν ἡμέραν ὁ ἔνδοξος συνθέτης τῆς «Καβαλλερίας Ρουστικάνας» εἰς τοὺς δρόμους μιᾶς ἰταλικῆς πόλεως, ὅταν ἤκουσεν ἐξαφνα ἕνα ὀργανέττο, ποὺ ἔπαιζεν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μελόδραμά του, καὶ κυριολεκτικῶς τὸ ἐβολοφονοῦσεν. Ὁ ὀργανοπαίκτης ἦτο ἕνας μικρὸς Ἰταλός. Ὁ Μασκάνης τὸν πλησιάζει, τοῦ λέγει ποίος ἦτο, καὶ πιάνει ὁ ἴδιος τὸν στρόφαλον τοῦ ὀργανέττου, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ μὲ τί χρόνον καὶ ρυθμὸν πρέπει νὰ τὸν γυρίζῃ διὰ ν' ἀκούεται ὅπως πρέπει ἡ μουσική του. Ὁ μικρὸς ὀργανοπαίκτης ἐπρόσεχε, καὶ εἰς τὸ τέλος ηὐχαρίστησε τὸν μουσουργόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐφιλοδώρησε μάλιστα καὶ μὲ ὀλίγα χρήματα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῷ ὁ Μασκάνης ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμενεν, ἀκούει πάλιν τὴν «Καβαλλερίαν» του ἀπὸ τὸ ὀργανέττο. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φοράν, τὸ κομμάτι ἐπαίζετο πολὺ καλά. Κατεβαίνει τότε ὁ Μασκάνης, διὰ νὰ συγχαρῇ τὸν μικρὸν ὀργανοπαίκτην, ἀλλὰ φαντάζεσθε τὴν ἔκπληξίν του καὶ τὰ γέλια του, ὅταν εἶδε καρφωμένην ἐπάνω εἰς τὸ ὀργανέττο μίαν καρτέλλαν, ἡ ὁποία ἔγραφε μὲ μεγάλα γράμματα:

«Μαθητὴς τοῦ Μασκάνη».

Ὁ ἄνεμος φαίνεται.

Μὴν ἀπορῆτε: ὁ ἄνεμος φαίνεται. Ἂν θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε, πάρετε ἕνα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι τενεκέ, ἀρκετὰ πλατύ, ἀλλὰ ἴσιο καὶ γυαλιστερό, ἢ ἕνα πλατὺ χεροπίρονο. Ἐκλέξατε μίαν ἡμέραν, ποὺ νὰ φυσᾷ ἄνεμος, ἀδιάφορον ἂν κάμνῃ κρύο ἢ ζέστη, ἂν εἶνε συννεφιὰ ἢ καθαρὸς οὐρανός, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ βρέχῃ καὶ νὰ μὴν εἶνε ὑγρασία εἰς τὸν ἀέρα. Κρατεῖτε τότε τὸν τενεκέ σας εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζῃ ὀρθὴν γωνίαν μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, μὲ ἄλλους λόγους, ἂν φυσᾷ βορηᾶς, κρατεῖτε τὸν τενεκὲ μὲ τὴν μίαν πλευράν του πρὸς τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὴν δύσιν, οὕτως ὥστε νὰ προσκρούῃ ὁ ἄνεμος εἰς τὴν πλατεῖάν του ἐπιφάνειαν. Κατόπιν τὸν γέρνετε ὥστε νὰ σχηματίσῃ γωνίαν 45 μοιρῶν πρὸς τὸ ἔδαφος, διὰ νὰ γλυστρᾷ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κόψιν τοῦ τενεκέ. Ἂν τότε παρατηρήσετε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν κόψιν πρὸς κάποιο μικρὸν ἄλλ' εὐδιάκριτον σημεῖον, θὰ ἰδῆτε τὸν ἄνεμον νὰ ρέῃ ἀπὸ ἐπάνω μὲ κυματισμούς, ὅπως ὅταν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ εὑρίσκῃ κανὲν πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον του καὶ τὸ ὑπερπηδᾷ...

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΞ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατὰ πρότασιν τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως* —ἴδε φυλλάδιον 19, σελ. 151,—ἰδρύσαμεν Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἐξ Ἀγχιάλου Προσφύγων, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ ὅσον ἐφικτὸν εἰς αὐτοὺς παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε δεκταὶ εἰσφοραὶ ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ παρὰ φίλων μας ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν.]

Ε' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Δαναός	Δρ.	3.—
Οὐρανία Κ.	»	—.50
Παναγ. Ι. Ἐυπτερᾶς, γρόσια 9 1)2	»	1.90
Καρακάξα	»	1.—
Χιακὴ Ἡρωΐς	»	1.45
Χρυσάκτινη Αὐγή	»	1.—
	Δρ.	8,85
Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν...	»	67.50
Τὸ ὅλον μέχρι 23 Μαΐου.....	Δρ.	76.35

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί Γιῶργο, φόρεσες τὰ παπούτσια τοῦ πατέρα σου; Αὐτὰ εἶναι διπλᾶ ἀπὸ τὸ πόδι σου.

— Ἄφισέ με καὶ βιάζομαι! γι' αὐτὸ τὰ φόρεσα, γιὰ νὰ κάνω δύο φορὲς μεγαλήτερα βήματα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

***

— Πρόσεξε, Γιάγκο! Θὰ πέσῃς καὶ θὰ φᾷς τὰ μοῦτρά σου!

— Μὰ τί; ἀνθρωποφάγος εἶμαι;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολούλουδο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

20.— Πτωχὸς νέος ἀπὸ τὴν Σινώπην, ὁ ὁποῖος «διαφλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας» νὰ γίνῃ συνδρομητής μου ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ μέσα, μοῦ γράφει ὁ ἴδιος καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν συστήσω, «εὐελπιστῶν ὅτι μεταξὺ τῶν φίλων μας θέλει εὑρεθῇ τις μὲ γενναίαν καρδίαν» διὰ νὰ τὸν ἐγγράψῃ καὶ νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῆ.

Χρυσάκτινη Αὐγή, οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομηταί. Τὸ περιοδικὸν περὶ τοῦ ὁποίου λέγεις, ὑπάγεται εἰς τὰ «περιοδικάκια» τοῦ κ. Φαίδωνος· δὲν ἔχει καμμίαν σοβαρότητα πραγματικῶς.

Κάτι χαριτωμένον μοῦ γράφει τὸ *Νυκτολούλουδο*: Ἡ μικροτέρα του ἀδελφὴ δὲν ἤθελε νὰ διαβάσῃ τὸν «Κλαψιαράκον» ἐπειδὴ ἔγραφεν ὅτι εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδία! Ἅμα ὅμως τῆς εἶπαν ὅτι εἶνε καὶ αὐτός, σὰν τὰ ἄλλα μας νηπιακά, καὶ «διὰ μεγάλα παιδιὰ» τὸν ἐδιάβασε καὶ κατενθουσιάσθη. Μὰ κανεὶς δὲν θέλει νὰ τὸν λέγουν μικρόν... ὅταν εἶνε πράγματι;

Ὡραιότατον γράμμα—τὸ τελευταῖον ἀπὸ τὸ Παρίσι—μοῦ γράφει ἡ *Λήθη*. Ἐπεσκέφθη κατ' αὐτὰς τὸ Μαλμαιζόν, τὸ παλάτι τῆς ἐξορίας τῆς αὐτοκρατείρας Ἰωσηφίνας, τὰς Βερσαλλίας, τὰ θαυμάσια ἀνάκτορα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς Γαλλίας, τὸ μικρὸν καὶ τὸ μεγάλον Τριανόν, μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ Μ. Ναπολέοντος, καὶ ἀπὸ παντοῦ ἀποκομίζει ὡραίας καὶ ποιητικὰς ἐντυπώσεις,—ἀπὸ ἐκείνας ποὺ μόνον ἡ *Λήθη* ξεύρει νὰ γράφῃ τόσον εὔμορφα

Ὄχι, *Παλλάς*, μόνον μίαν ἀπάντησιν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν 25ην Κυριακὴν δὲν εἶνε διὰ μικρὰ παιδιά, διότι αὐτὰ δὲν πηγαίνουν εἰς τὰ θέατρα. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἂν τὴν φορὰν αὐτὴν τὰ μικρὰ θἀποκλεισθοῦν κατ' ἀνάγκην —χάριν τῶν μεγάλων.

Μάρτυς αὐτόπτις τῆς τελευταίας ἐκρήξεως τοῦ τροχιοδρόμου, ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις της. Εὐτυχῶς αὐτὴ δὲν ἔπαθε τίποτε, διότι ἤρχετο μὲ τὸ ἄλλο τραῖνον. Δὲν ἦτο ὅμως μικρὰ ἡ φρίκη της νὰ βλέπῃ νὰ μεταφέρουν τόσους τραυματίας, νὰκούῃ φωνές, κλάμματα, κακό... Φρίκη!

Ἂν τὸ εὕρετε, διατί δὲν μοῦ ἔγραψεν ὅλον τὸν χειμῶνα ἡ ἀγαπητή μου *Καρακάξα*; Μὰ εἶνε ἁπλούστατον: διότι τὸν χειμῶνα αἱ ἡμέραι εἶνε μικραὶ καὶ ποῦ νὰ προφθάσῃ! Θὰ πῆτε: διατί δὲν ἄρχισε νὰ μοῦ γράφῃ πρὸ δύο μηνῶν, ὅταν εἶχαν μεγαλώσῃ πλέον ἀρκετά; Ἀ, αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω. Φθάνει ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράφῃ συχνά.

Ἀνοιξιάτικο Λουλοῦδι, τὰ Μικρὰ Μυ-

στικά σου νὰ τὰ γράφῃς μὲ μαύρην μελάνην. Ἂν μοῦ στείλῃς καὶ ἄλλο τετράδιον, γραμμένον μὲ κόκκινην, θὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω. Ἡ κόκκινη μελάνη εἶνε μόνον διὰ σημειώσεις, διὰ διορθώσεις κτλ. ὄχι διὰ νὰ γράφῃ κανεὶς ὁλόκληρα τετράδια!

Ἀ, τί χαριτωμένη ἡ ἐπιστολὴ ποῦ μοῦ γράφουν ἀπὸ κοινοῦ αἱ ἀγαπηταί μου φίλαι *Κίρκη* καὶ πρώην *Ξανθὸ Διαβολάκι*! Ναί, ναί, φαντάζομαι τί θὰ γίνῃ ὅταν θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Αἴγιναν. Τετράδια ἔστειλα.

Ἕνωσις ἢ Θάνατος, ὁ περὶ οὗ γράφεις δὲν πιστεύω νὰ ζωλοτυπῇ. Εἶνε καλὸ παιδί, φαίνεται ἀπὸ τὰ γράμματά του. Αὐτὰ ποῦ κάμνει εἶνε μᾶλλον ἀστεῖα, ζωηρότητες παιδικαί, χωρὶς κακίαν. Δὲν πρέπει νὰ τὸν παρεξηγῇς. Ἂν ἐζηλοτυποῦτε, δὲν θὰ μοῦ ἔγραφε μὲ τόσην χαρὰν διὰ τὸ βραβεῖόν σου.

Ἡ *Χρυσόπτερος Ἐλπὶς* ἔλαβε μέρος εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων, ἀπλοῦν, καὶ ἦλθε τρίτος εἰς 13", καὶ εἰς τὸν δρόμον τῶν **110** μετ' ἐμποδίων, καὶ ἦλθε δεύτερος εἰς 21". Εὖγε εἰς τὸν ἀγαπητόν μου φίλον! Τὰ θερμότατα συγχαρητήριά μου. Καμμίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἰδῶ πρῶτον καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἔνδοξος Ἑλλάς*, α. (ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐδῶ τὴν ἔγκρισιν, διότι εἰς τὸ 23—24ον φύλλον, ὅπου τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη, παρελείφθη ἐξ ἀβλεψίας τὸ α.) καὶ *Φῶς τῆς Νυκτός*, α. (Ι. Χ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Καρακάξα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Νυχτολούλουδο* μὲ τὸ *Σκέρτσο* καὶ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*—ἡ *Παλλὰς* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Σκέρτσο*—ἡ *Ἑλληνικὴ Γλῶσσα* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα*, *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν*, *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, *Ἑλληνικὸν Κλέος* καὶ *Ἑλληνικὸν Ἔθνος*—ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸν *Ἐρημίτην*—τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν*, *Γοτθικὸν Πύργον* καὶ *Βαρελάκι*—ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης* μὲ τὴν *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Γοτθικὸν Πύργον*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Ἔνδοξον Ὕδραν*—ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὴν *Γλυκειὰ Πατρίδα*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ἑλληνίδα*, *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα* καὶ *Μελαγχολικὸ Ἑλληνόπουλο*—ἡ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Ἑλληνικὴν Πνοήν*, *Ἑλληνικὴν Δόξαν* καὶ *Ἑλληνικὴν Πατρίδα*—ἡ *Ὁδὸς τῆς Δόξης* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον*, *Νικηφόρον Οὐρανόν*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Ζοφερὰν Νύκτα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀξιολύπητον*, (σοῦ εὔχομαι λοιπὸν νὰ διαπρέψῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Λυκιδέα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Φιλελεύθερον* (εἶμαι βέβαιος δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις· ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ διὰ τὸ μυρωδάτο χαρτάκι·) *Ἰωάνναν Δὰρκ* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Μπαλωμένην Φουφούλαν* (ἔγει καλῶς· πρῶτα αἱ ἐξετάσεις, ἔπειτα τὰ ἄλλα·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (τὸ εἶχα παρατηρήσῃ· καὶ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου·) *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Λάζαρον* (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὰ «ἄλλ' ἀντ' ἄλλων» τῆς φίλης μας·) *Βασίλισσαν τῶν Συμπαθῶν* (εἰς ἕκαστον τετράδιον πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς γραμματόσημον 4 millièmes, καὶ ὄχι 2·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (ἐλήφθησαν· ἔχει καλῶς·) *Γιάννον Χρ.* (κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκριθῇ· στεῖλε «ἄλλα») *Παγωμένην Θάλασσαν* (ἔστειλα·) *Οὐρανίαν Κ.* (ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1906·) *Δαναόν*, *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Χιακὴν Ἡρωΐδα*, *Φαληρικὴν Ἀκτὴν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· νὰ μὴ ἐμπιστεύεσαι εἰς κανένα τὸ ψευδώνυμόν σου· τότε μόνον θὰ κρατῆται μυστικόν·) *Μακεδονίαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *22 Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

300. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου
Εἶν' ἐκ τῶν χρονικῶν·
Καὶ ποταμὸς τὸ δεύτερον
Τῶν Εὐρωπαϊκῶν·
Σὲ τέρπει δὲ τὸ σύνολον
Μικρὸν ὡραῖον πλάσμα,
Μὲ τὸ γλυκύ του ξάσμα.

301. Λεξίγριφος.

Ἕνα θεὸν ἀρχαῖον
Σὲ μία τρύπα βάζω,
Καὶ θαῦμα! ἀπὸ 'κεῖ-μέσα
Κάποια νεράϊδα βγάζω.

302. Στοιχειόγριφος.

Ζῶον εἶμαι, ἀλλ' ἀρχαία
Πόλις, λῦτα, θὰ γενῶ,
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸν λαιμόν μου...
Μὴ φοβᾶσαι, δὲν πονῶ.

303. Τονόγριφος.

Ἀκοῦστε κ'ἕνα θαῦμα
Τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος!
Ἑνὸς ἐκ τῶν ρημάτων
Κατέβασα τὸν τόνον·
Κι' ἀμέσως μιὰ γυναῖκα
Ἀνέρχεται τὸν θρόνον
Τῆς πάλαι Καρχηδόνος.

304. Τρίγωνον.

* * * * * * = Ἀκρωτήριον.
* * * * * = Βασιλεὺς Πέρσης.
* * * * = Ἀριθμητικόν.
* * * = Νῆσος.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

305. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

\+ * * * * * * = Βασιλεὺς Κορίνθου.
\+ + * * * * * = Ποταμὸς Ἑλλάδος.
\+ + + * * * * = Ἀρχαία πόλις.
\+ + + + * * * = Ναῦς ἱερά.
\+ + + * * * * = Νῆσος Αἰγαίου.
\+ + * * * * * = Ἀκρωτήριον.
\+ * * * * * * = Ρωμαῖος συγγραφ.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν: σύμφωνον, θεός, ἥρως, μυθολογικὸς ἵππος. Εἰς τὴν κάθετον, πρόθεσις.

306—307. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.—Πᾶν μέρος ἄχρηστον.
2.—Σοφὸς ὁ καφές.

308. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις εὑρίσκεται εἰς τὰ νεκροτάφεῖα;

309. Μαγικὸν Γράμμα μὲ φράσιν.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν φράσιν:

Σατανᾶς, καί, Σάμη, ἥσυχος.

310. Συμφωνόγριφος μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τῇ βοηθείᾳ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὁσασδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένων, μεταξὺ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ ποτελοῦν ρωμαῖον Αὐτοκράτορα:

οο-ιο-ιο-αο-οι

311. Γρῖφος.

```
    +           υ           υ
+   ι   +   υ   υ   υ   υ   =   υ   ι
+       +   υ   υ   υ       υ
    +           υ           υ
```

Ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἐξίσωσις, ἡ ὁποία εὑρίσκεται λυομένου τοῦ Γρίφου;

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευομένης Συλλογῆς ΑΝΝΙΒΑ ΤΟΥ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΥ.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19.

223. Εἶρα (εἰ, Ρᾶ.)—224. Κάλαμις-Ἀμίλκας.—225. Ἡ Ἠχώ.

226.
Α
ΑΡΑ
ΙΘΑΚΗ
ΛΕΣΒΙΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ
ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ

227. *Φέρει Σάμος καὶ ὀρνίθων γάλα* (Ἀναγινώσκομεν κατὰ σειρὰν πρῶτα τὰ κεφαλαῖα καὶ ἔπειτα τὰ μεσαῖα.)—228—231. 1, *Λήθη* (Η ΘΗΛεια...) 2, *Ὅμηρος* (εἰΣ ΟΡΗ ΜΟνάζει...) 3, *Ροδία*, (κΑΙ ΔΟΡατα...) 4, *Αἰθὴρ* (μέΡΗ ΘΙΑσοι...)—132. ΑΛΚΜΑΝ-ΓΚΑΙΤΕ (συνΑΓρὶς, ἄΛΚΗ, δεΚΑτη, ἑλΜΙνς, ΄ΑρΑΤος, ΦεΝΕὸς.)—233. Ἡμέρα κλίνει κ'ἀνάγει πάντα τ'ἀνθρώπινα.—234. *Ὁ περίπατος μεγάλας ὠφελείας προξενεῖ* (Ο περὶ πᾶ-τ ὡς-μέγα λᾶ-σοφὲ λείας-πρό ξε Νῖ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ἀδύνατον, φίλε *Φιλελεύθερε*, νὰ τὸ φανερώσω· ἀνακαλύψατέ το.—*Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.* *(Ζ'—150)*

Ζητεῖται αἰθέριος οἰκία διὰ νὰ κατοικήσωσι δύο αἰθέρια πλάσματα.—*Αἰθερία Ἰδέα.* *(Ζ'—151)*

Ἀ*ὐτόνομε*, ἡ πατριώτισσά σου σὲ συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον.—*Ἀξιολύπητος.* *(Ζ'—152)*

Χ*ρόνια πολλὰ καὶ καλὰ εὔχομαι τῷ Ἕνωσις ἢ Θάνατος.—Χρυσόπτερος Ἐλπίς.* *(Ζ'—153)*

Π*αύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀποστείλαντας.*—Ἑλένη Πήττα, Χίος. *(Ζ'—154)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.